

Sygn. akt III W 464/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Anna Glijerska - Socha

Protokolant: Magdalena Borys

po rozpoznaniu dnia 13 stycznia 2014 r.

sprawy A. P.

córki A. i M. zd. G.

ur. (...) w W.

obwinionej o to, że:

w dniu 04.04.2013r. w W. na ul. (...) woj. (...) ok. godz. 12.20, przechodziła przez jezdnię poza przejściem dla pieszych, mimo że odległość od przejścia dla pieszych nie przekraczała 100m

tj. o popełnienie wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 13 pkt 2 PRD

I. obwinioną A. P. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 13 pkt. 2 ustawy z dnia 20.06.1997 prawo o ruchu drogowym i za czyn ten na podstawie art. 97 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 zł (sto złotych),

II. zwalnia obwinioną od ponoszenia kosztów procesu zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa oraz nie wymierza jej opłaty sądowej.

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono

następujący stan faktyczny:

W dniu 4.04.2013r. funkcjonariusze Komendy Miejskiej Policji M. B. i M. W. w związku z zorganizowaną akcją pod kryptonimem „pieszy” wykonywali czynności służbowe kładąc szczególny nacisk na wykroczenia popełnione przez pieszych i wobec pieszych. W dniu 4.04.2013r. o godz. 12.20 obwiniona A. P. przy ul. (...) w W. przechodziła przez jezdnię w odległości nie mniejszej niż 100 metrów od oznakowanego przejścia dla pieszych, pomiędzy przejeżdżającymi pojazdami. Po ujawnieniu zachowania obwinionej przez funkcjonariuszy Policji M. B. i M. W. obwiniona A. P. została wylegitymowana i oświadczyła funkcjonariuszom Policji, że „całe życie w tym miejscu przechodziła i nadal będzie przechodzić”. W związku z zachowaniem obwinionej za popełnione wykroczenie zaproponowano jej mandat w wysokości 50 zł. Obwiniona A. P. odmówiła przyjęcia mandatu.

Dowód:

notatka urzędowa z dnia 4.04.2013r. /k- 3/

zeznania świadków:

M. B. /k- 26 /

M. W. /k- 26/

Obwiniona A. P. wezwana na rozprawę główną nie stawiała się bez usprawiedliwienia . W niniejszym postępowaniu obwiniona nie składała wyjaśnień. W sprzeczności od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 29 lipca 2013r. obwiniona przyznała , iż przechodziła przez jezdnię w miejscu niedozwolonym wskazując , iż przechodziła tamtędy albowiem jak najszybciej chciała wykupić leki dla umierającej matki .

Dowód:

sprzeciw do wyroku nakazowego /k- 17/

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu nadto zważył, co następuje:

Sprawstwo i wina obwinionej A. P. co do popełnienia zarzucanego jej czynu nie może budzić żadnych wątpliwości. Na powyższe wskazują spójne, logiczne i wzajemnie ze sobą korespondujące zeznania świadków M. B. i M. W.. Wskazani wyżej funkcjonariusze Policji wskazali co było przyczyną wylegitymowania obwinionej i szczegółowo przedstawili jej zachowanie a ich zeznania znajdują pełne odzwierciedlenie w notatce urzędowej z dnia 4.04.2013r.

W tej sytuacji należało uznać, iż obwiniona A. P. swoim zachowaniem wyczerpała znamiona wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 13 pkt. 2 ustawy z dnia 20.06.1997r. prawo o ruchu drogowym. Przepis art. 13 pkt.1 ustawy z dnia 20.06.1997r. prawo o ruchu drogowym stanowi, iż pieszy, przechodząc przez jezdnię lub torowisko, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność oraz, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, korzystać z przejścia dla pieszych. Pieszy znajdujący się na tym przejściu ma pierwszeństwo przed pojazdem. Zgodnie z art. 13 pkt. 2 tej ustawy przechodzenie przez jezdnię poza przejściem dla pieszych jest dozwolone, gdy odległość od przejścia przekracza 100 m. Jeżeli jednak skrzyżowanie znajduje się w odległości mniejszej niż 100 m od wyznaczonego przejścia, przechodzenie jest dozwolone również na tym skrzyżowaniu. W myśl art. 97 kw uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej , w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu , a także właściciel lub posiadacz pojazdu . który wykrocza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie podlega karze grzywny do 3000 zł. albo karze nagany .

Obwiniona A. P. w dniu 4 kwietnia 2013r. w W. na ul. (...) około godz. 12.20 przechodziła przez jezdnię poza przejściem dla pieszych , mimo, że odległość od przejścia dla pieszych nie przekraczała 100 m.

Wymierzając obwinionej karę sąd wziął pod uwagę jako okoliczność obciążającą znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu wyrażający się naruszeniem przez obwinioną fundamentalnej reguły prawa o ruchu drogowym określonej w art. 13 pkt. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Jako obciążające sąd potraktował także zachowanie się obwinionej po ujawnieniu wykroczenia. Obwiniona A. P. odmawiając przyjęcia mandatu w obecności funkcjonariuszy Policji stwierdziła, że „całe życie w tym miejscu przechodziła i nadal będzie przechodzić” prezentując swój stosunek do obowiązujących przepisów ustawy prawo o ruchu drogowym. Jak wskazał świadek M. B. obwiniona była arogancka wobec czego odstąpiono od jej pouczenia proponując mandat w wysokości 50 zł.

Okoliczności łagodzących sąd się nie dopatrył .

W ocenie sądu wymierzona obwinionej A. P. kara grzywny jest współmierna do stopnia zawinienia jak i społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia zapobiegawcze i wychowawcze cele kary, stopień winy oraz właściwości i warunki osobiste sprawcy i jej osobowość. Sąd uznał, iż z uwagi na sposób zachowania obwinionej także w trakcie przeprowadzanej interwencji brak jest podstaw do wymierzenia obwinionej kary nagany .

Na podstawie art. 119 §1 kpw w zw. z art. 624§1 kpk Sąd zwolnił obwinioną od zryczałtowanych wydatków postępowania zaś na podstawie art. 21 pkt 1 i art. 17ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 119§1 kpw i art. 624§1 kpk nie wymierzył mu opłaty .